CATY ROGAN

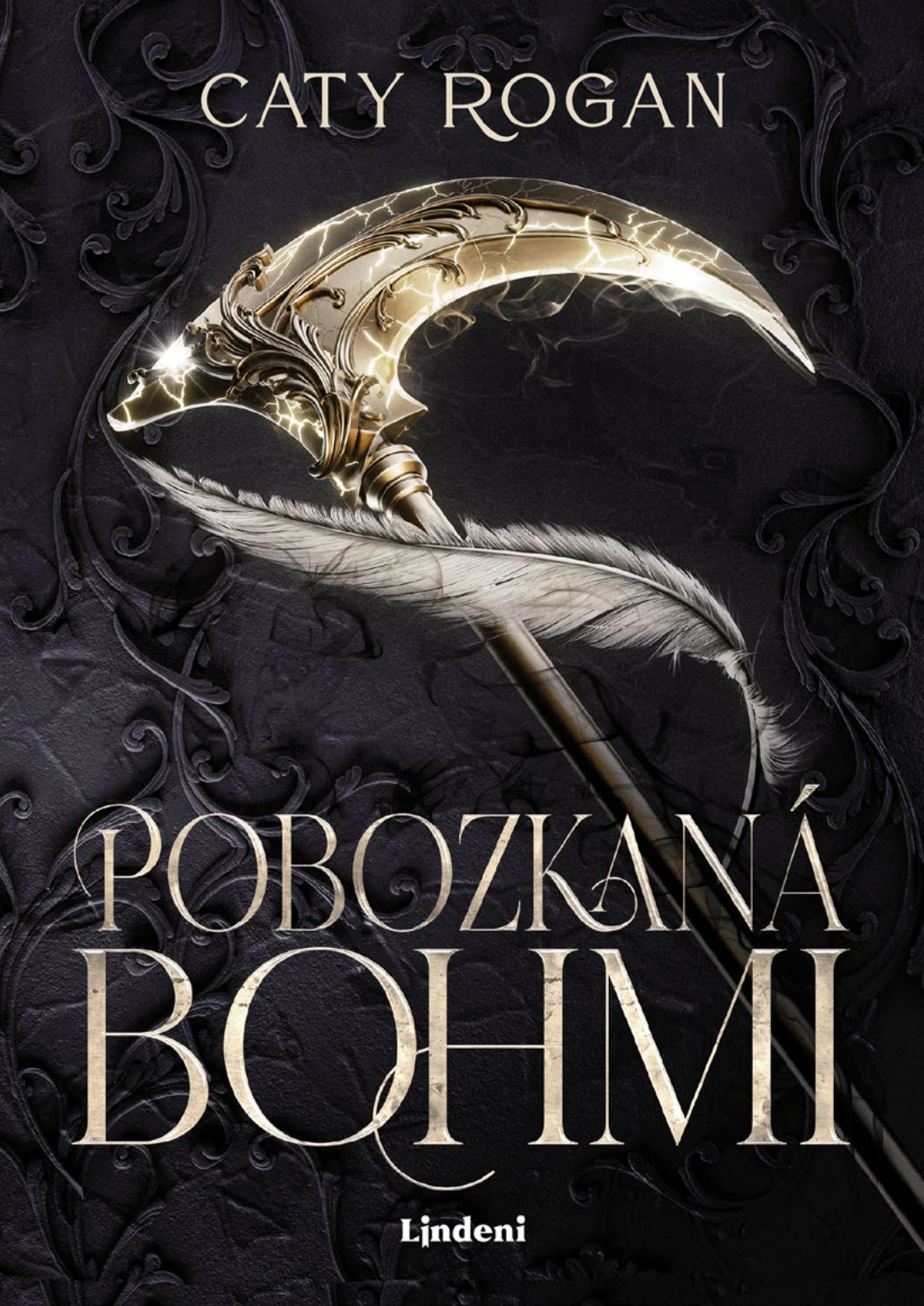

POBOZKANÁ BOHMI

Lindeni

Pobozkaná bohmi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Caty Rogan
Pobozkaná bohmi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POBOZKANÁ BOHMI

CATY ROGAN

POBOZKANÁ BOHMI

Preložila Denisa Jahičová

Lindeni

Pre dievčatá, ktoré od druhých počuli,
že sú príliš.

Pre ženy, ktoré od druhých počuli,
že nie sú dosť.

Za každý raz, keď ste sa skoro vzdali,
no namiesto toho ste sa rozhodli zašepkať,
zakričať, zrevať:

Ešte som neskončila!

KONTINENT AESGROTH
NYRRHILD
VÍCHROV
A SYNOD
EDESSA
PLAČÚCI
LES
ŤARAENGARD
OSTROV
CARRISFAL
ČERNOMORE
DEDINA
ÚVALIE
LALICA
SELENCIA
ELANDORSKÝ
ZÁVOJ
AMARUNE
VEŽODOLSKÉ VRCHOLY
AISH
S
Z
V
J

PRVÁ ČASŤ

Uzemnení

Selencia, ktorá získala ochranu Faraengardu pred Kher'zennmi, vďačí za svoje prežitie sile svojich nadradených. Obilie a práca jej obyvateľov sú malou cenou za ich životy.

List kráľa Faraengardu novovymenovaným vladárom Selencie v 36. roku Večných vojen

1

Protektorát Selencia
987. rok od začiatku Večných vojen, jeseň

Keď si spomeniem na Irielle, vybaví sa mi čipka. Mala ju na sebe, keď v deň svojej svadby uhorela na smrť.

Spomínam si, ako si pred šiestimi rokmi opatrne obliekala svadobné šaty, v očiach sa jej leskli nepreliate slzy a prstami prechádzala po ručne vyšívaných kvetinových vzoroch.

Ako sa ozdobná vrstva sfarbila dohneda a zvlnila dovnútra, než ju pohltili plamene. Môj zrak sa zúžil a všetko naokolo zosivelo, až som videla len ten precízny vzor, aj keď som plakala a z nosa mi tiekol hlien a z úst zvratky do hliny pri nohách mojej švagrinej. Keď jej šaty konečne začali horieť… Na ten zápach nikdy nezabudnem. Jeho intenzita ma dusila. Zápach spálenej čipky.

Pred tým momentom nedokážem uniknúť. Nie v jasnom svetle dňa, kde sa spomienky vynárajú, zahalené a pulzujúce. A určite nie v tme spánku, kde ožívajú v nočných morách takých reálnych a živých, že som v nich noc čo noc uväznená.

Mama hovorí, že je to preto, lebo som prekliata ako Irielle. V mnohých ohľadoch má, samozrejme, pravdu.

Pot mi steká po tvári. Konečne prestanem mávať kosou a zdvihnem oči k tmavomodrej oblohe. Pálčivé letné horúčavy sa už dávno

skončili, ale jesenný vánok, ktorý mi na krku strapatí kučeravé vlasy, nestačí na to, aby ma ochladil.

Zamávam na najmladšieho brata, ktorý ku mne beží s vedrom vody.

Nikto z nás – ani moja mama, ktorá nakladá pšenicu do dvojkolesového voza za mnou – nekomentuje vodu, ktorá sa vyleje na zem, keď predo mnou päťročný Leo zabrzdí. Jeho tvár rozžiari pokrivený úškrn, keď mi podá naberačku.

„Ďakujem, Leo," medzi dúškami vody lapám po dychu. Jeho hruď sa napne pýchou.

„Som veľmi dobrý pomocník, až kým nebudem taký silný ako ty a Seb," odpovie.

„To určite si." Vážne prikývnem. „Najlepší pomocník."

Zhlboka sa nadýchnem. Jemne sladká vôňa pšenice je ohromujúca, no zachytávam aj desiatky iných pachov, napríklad prenikavú vôňu pižma môjho devätnásťročného brata Seba, ktorý stojí vedľa mňa. Na košeli môjho otca sa drží náznak tabaku, hoci je na poli ďaleko vzadu. Dokonca aj čistá voda vo vedre vonia sviežo a čerstvo.

Náhle ma celá krajina zasiahne ako príval. V mysli pocítim prudké bzučanie roja včiel, až sa mi z tej ostrej bolesti začne rozmazávať zrak.

Zhlboka sa nadýchnem a sústredím sa na našu chalupu. Len na našu chalupu.

Ako sa strecha pokrytá slamou po bokoch zvažuje; ako sú dvere pootvorené a visia nakrivo; ako hnedé závesy, ušité zo starých vriec na obilie, jemne vejú pri vybielenom kameni. Ako na mňa máva matkina levanduľa rastúca pod oknami a ako ma upokojuje jej sladká vôňa. Táto rovnováha ma vráti späť do prítomnosti a ja pomaly upokojím svoje rozbúšené srdce.

S rozvážnou pomalosťou, aby som opäť nevyvolala podobné pocity, rozšírim svoje vedomie a snažím sa zachytiť viac zo svojho okolia. Naša chalupa stojí na západnom okraji pozemku, chrbtom

k Plačúcemu lesu, ktorý sa tiahne až do kráľovstva Faraengard. Nikdy som tam nebola.

Bola som len v Lalice, dva dni chôdze na východ od našej malej dediny, keď som otcovi pomáhala priniesť úrodu na trh. Matka mi dovolí túto cestu absolvovať len preto, aby som sa mohla pomodliť v chrámoch a prosiť bohov, aby zmenili môj osud. Nevie, že som do chrámu nikdy nevkročila. Kňazi sú nekompromisní, čo sa týka obetných darov, a cena je vysoká. Otec a ja namiesto toho minieme mince, ktoré máme, na dodatočné zásoby, aby sme prežili zimu.

Otočím sa na východ, smerom k panstvu nášho vladára. Nemala by som byť schopná ho vidieť. Pred šiestimi rokmi bolo len malou bodkou na horizonte vlniacej sa pšenice. Teraz ho vidím v celej kráse s mramorovými stĺpmi lemovanými veľkými drevenými dverami a so strechou z čiernej bridlice, ktorá určite nezateká. Tri poschodia luxusu postavené a udržiavané generáciami bezplatnej práce. Všetko je to arogantné a márnivé ako samotný vladár. Vidím odtiaľto dokonca aj termity, ktoré sa usídlili pod verandou. Dúfam, že zožerú všetky trámy, stĺpy a krokvy.

Neistou rukou si prejdem po tvári a pot sa mi rozmaže po drsnom a špinavom čele.

Niekedy sa stane, že sa všetky moje zmysly otvoria ako hrádze a zaplavia ma vlny pocitov. Čo voniam, čo cítim dotykom, čo vnímam, čo počujem, čo vidím a dokonca čo ochutnávam, až kým sa netopím v našom poli vlniacej sa pšenice.

V tom momente ma za plece chytí veľká svalnatá ruka. „Leina? Si v poriadku?“

Sebov hlboký hlas by ma mal upokojiť, ale ja sa zľaknem a pustím naberačku do Leovho vedra, z ktorého vyšplechne voda.

To si zaslúži reakciu mojej matky.

„Leina! Buď opatrnejšia!“ Príkaz je ostrý a nahnevaný. Je nervózna. Nemôžem jej to zazlievať. Všetci sme.

Otočím sa k Sebovi, ktorý na mňa hľadí s obavami v očiach. Je jediný, komu som sa mohla zdôveriť, odkedy sa to začalo. Niežeby si to moji rodičia nevšimli. Samozrejme, že áno, a to rôznymi spôsobmi. Väčšinou to boli maličkosti, inokedy sa to nedalo prehliadnuť. Nikdy však o tom nehovoríme a ani nezačneme. Ignorujú fakt, že sa mi nejakým zázrakom podarilo zožať trikrát toľko pšenice ako Sebovi a dvakrát toľko ako otcovi, hoci ma obaja prevyšujú o dobrých štyridsaťpäť kíl svalov. Pred šiestimi rokmi som s nimi nevedela držať krok.

Zmeny boli drastické. Neprirodzené. Je to jeden z dôvodov, prečo mám dvadsaťštyri rokov a nie som vydatá. Nikomu mimo našej rodiny nemôžeme veriť.

Seb by ma však nemal utešovať, najmä nie pre to, aký osud ho čaká. Už čoskoro. Pšenica nie je všetko, čo sa v tomto kráľovstve každú jeseň zváža.

Začal sa Zber.

Moje nočné mory sa opäť vrátili a nútia ma prežívať ten prekliaty deň spred šiestich rokov, keď prišli faraengardskí vojaci. Deň, keď zabili Irielle a v reťaziach odvliekli môjho staršieho brata Levviho aj môjho priateľa Aldena. Deň, keď sme všetkých troch navždy stratili.

Prinútim sa usmiať sa. „Samozrejme! Som len unavená." Načiahnem sa, aby som položila dlaň na Leov chrbát a posunula ho bližšie k otcovi, ale stiahnem ju skôr, ako sa ho dotknem. Odkedy som mu minulé leto nechcene zlomila ruku, nemala som s Leom žiadny fyzický kontakt. Keby matka nebola taká zručná liečiteľka, mohlo ho to zabiť. Bola to škaredá zlomenina.

Namiesto toho kývnem hlavou smerom k otcovi. „Aj otec potrebuje vodu, Leo."

„Dobre!" povie a nadšene odbehne cez pole.

Seb ma pozoruje. Nakloní hlavu a odhaduje, či hovorím pravdu.

„Klameš," zamrmle, keď Leo nie je v dosluchu.

Seb vždy vie, keď niekto klame. Je to neuveriteľná schopnosť, vďaka ktorej je v kartových hrách neporaziteľný, hoci mu otec ne-

dovoľuje hrať s dedinčanmi príliš často. Pritiahlo by to nežiaducu pozornosť, a preto hrá len vtedy, keď sme v naozaj zúfalej situácii. Naposledy to bolo v období, keď sme nemali na jedlo ani pre Lea.

Vzdychnem si a odmietavo mávnem rukou. „Dnes je to horšie."

Jeho pery sa skrútia do grimasy. „Čo sa stalo?" Nešepká, ale hovorí potichu.

Dovolím si malý úsmev. „Pod vladárovou verandou sú termity."

Sebova tvár zamrzne v prekvapení, nepochybne sa diví, že dokážem vidieť hmyz menší ako necht, keď on odtiaľto nerozozná ani mramorové stĺpy. Potom sa uškrnie. „Dúfam, že zožerú celé to prekliate miesto."

Skôr než sa stihnem ovládnuť, zasmejem sa.

„Seb! Leina! Prestaňte sa pofľakovať. Máme dôležitú prácu, ktorú musíme dokončiť."

Obrátime sa k matke, jej hlas je ostrý, ba priam hysterický. Tvár má napnutú od smútku a bolesti, ústa stiahnuté do rovnej, zatrpknutej línie. Kedysi bola krásna, predtým než Levviho počas Zberu odviedli. Vtedy mala jemnejšiu tvár. Bola jemnejšia. Teraz má ostré rysy a tvrdé kontúry.

Pozriem na otca, ktorý hľadí na matku tak, ako to robí vždy, keď si myslí, že si ho nikto nevšíma – je to unavená láska, ktorú prechováva nielen k nej, ale aj k nám. Niekedy pôsobí tak drobne. Nie preto, že by bol nízky; je veľký muž, o hlavu vyšší než väčšina chlapov z dediny, s vyrysovanými svalmi na chrbte, rukách a nohách od celoživotnej ťažkej práce. Jeho sebavedomie však bolo už dávno zničené, a preto drží hlavu sklonenú. Práve to mu pomohlo prežiť vo faraengardských baniach, keď slúžil v Zbere.

Pokrúti hlavou na mňa a Seba. Je to tichý príkaz. *Nerobte to*. Neodporujte. Nezdvíhajte hlas. Nespochybňujte.

Moja zlosť, vždy nebezpečne blízko pri povrchu, vrie, a preto sa otočím a začnem žať ďalší rad. Mávam kosou zo všetkých síl, aby som si hnev vybila na pšenici, ale moja ruka sa zastaví pri vlniacich

sa steblách predo mnou. Prisahala by som, že som práve počula zaerdžať koňa. My však žiadneho nemáme. Nevoľníci kone nevlastnia. Zažmúrim smerom na sever, kde sa naša malá poľná cestička stretáva s hlavnou dláždenou cestou vedúcou do kráľovstva Faraengard, a srdce mi bije v hrudi. Dobrotivá Serephelle, len to nie. Sú tu vojaci.

„Seb." Zašepkám, ale bezmocnosť, ktorá zaťažuje môj hlas, spôsobí, že jeho meno dopadne na naše pole ako hrom.

Všetci zamrznú. Otec zastaví kosu uprostred pohybu. Matka pustí kopu pšenice, ktorú nazbierala, a z jej vnútra sa ozve ston zúfalstva. Leovi vypadne z rúk vedro a voda rýchlo vsiakne do zeme.

Seb sa postaví vedľa mňa. Obaja upierame pohľad na obzor.

„Nič nevidím, Leina," povie pokojným hlasom.

Moje ruky zovrú kosu. „Sú tu."

Matkin ston sa zmení na kvílenie. Zdvihne sukňu a beží k nám. „Utekaj, Seb! Ešte ťa nemôžu vidieť. Môžeš sa schovať v lese. Dobre ho poznáš!" Strká ho horúčkovito do hrude. „Bež! Už som stratila jedného syna, nemôžem stratiť ďalšieho. Bež!"

Kričí, zatiaľ čo doňho tlačí zo všetkých síl. Seb má len deväťnásť rokov, ale je po otcovi, a tak je vysoký ako hora. Nepohne sa. Zdvihne ruky, aby ju chytil, a na človeka jeho veľkosti sa ju snaží zadržať s prekvapivou jemnosťou. Nikdy nepochopím, kde berie silu na to, aby v sebe prechovával taký vnútorný pokoj.

Skloní sa, aby jej pobozkal čelo. „Vieš, že nemôžem."

Neurobí to. Seb by nikdy nedovolil, aby sme čelili jeho trestu. Každého z nás by postupne vyvesili v centre dediny a nechali zomrieť od smädu alebo od podchladenia, podľa toho, čo by prišlo skôr. Vojaci by zlikvidovali celú našu rodinu a potom by postupne zabili každého muža, ženu a dieťa v dedine, až kým by sa Seb nevzdal.

Malému Leovi sa trasú pery. Nerozumie tomu. Ani ja nerozumiem krutosti Zberu. Vojaci odvedú všetkých chlapcov skôr, než dosiahnu plnoletosť, a nútia ich pracovať vo faraengardských ba-

niach. Niektorí z nich, ako otec, sa o päť rokov vrátia na farmy. Sú zmenení, zbití a porazení, ale doma. Iní, ako náš starší brat a môj priateľ, zomrú v baniach a ich kosti zhnijú v hlbinách zeme.

Kráľovstvo Faraengard nám hovorí, že tak splácame dlh za ich ochranu pred veľkým zlom. *Pred Kher'zennmi,* šepkajú si ľudia potichu. Akoby vyslovenie tohto slova dokázalo privolať démonov smrti z druhej strany Černomora priamo k našim dverám.

Pozriem späť na obzor, odkiaľ sa približujú štyria jazdci. Predpokladám, že teraz ich už vidia všetci. Ja však aj z tejto vzdialenosti dokonale rozoznám dvoch šermiarov a dvoch lukostrelcov. Muž vpredu má na tvári úškrn, akoby sa tešil, že nás rozdelí. V pošve na boku má meč, ale moju pozornosť upúta štít, ktorý drží. Je na ňom kráľovský erb Faraengardu. Faravar, božský okrídlený bojový kôň, na akom jazdia altorskí bojovníci, sa vzpína medzi dvoma kopijami skríženými na vrchole. Vzbĺkne vo mne horúci hnev.

Otec sa nakloní a niečo pošepká Leovi, ktorý sa rozbehne do domu. Skryje sa pod posteľou, ako ho to naučili. Jediný raz, keď na nás otec vztiahol ruku, bolo, keď sme nedokázali dostatočne rýchlo utiecť do nášho úkrytu.

Otec podíde ku mne. „Leina, vezmi matku do domu a zostaňte tam s Leom."

Matka bezmocne plače na Sebovej hrudi, rukami zviera jeho košeľu. Áno, otec má pravdu. Mala by som ju vziať do domu, aby to nemusela vidieť. Kráľovi vojaci nebudú tolerovať drzosť.

Napriek tomu nemôžem odtrhnúť pohľad od blížiacich sa jazdcov. *Hrozba*, hovorí niečo v mojom vnútri.

„Leina!" zakričí na mňa otec a ja sa zľaknem. Nie je preňho typické, aby zvýšil hlas. „Hneď, Leina!"

Musím pomôcť mame. Bude pre ňu veľmi bolestivé vidieť, ako Seba odvádzajú vojaci.

Seb sa na mňa jemne usmeje. „To je v poriadku, Leina." Snaží sa obrátiť matku ku mne, ale má problém vymaniť sa z jej zovretia.

Stojím na mieste ako prikovaná. Seb sa smutne zasmeje. „Pomôž mi," povie a kývne hlavou smerom k mojej ruke. „A pusti tú kosu, ktorú zvieraš ako smrť. Nič nám nepomôže, ak si pomyslia, že držíš zbraň."

Pozriem na svoju kosu. Je dlhá ako ja, s čepeľou, ktorú som sama naostrila, až mi z toho krvácali prsty. Ostrá čepeľ reže pšenicu rýchlejšie, usúdila som, keď som hodiny sedela zhrbená nad brúsnym kameňom a postupne som menila čepeľ na ostrú britvu. Ale… Uvoľním prsty a potočím násadou v ruke, čím sa kosa na jej konci roztočí.

Zbraň. Áno.

Je to kľúč, ktorý odomkne novú, nebezpečnú časť mojej mysle, a ja sa začnem hýbať.

Nie však smerom k matke.

Selencijčania sú mrzutí, tvrdohlaví ľudia. Keď sú pod tlakom, vedia dobre pracovať na poliach, hoci tí úbohí nevďačníci sa stále sťažujú na hlad, akoby na takých podradných tvoroch záležalo. Najlepšie je udržať ich aktívnych; nečinnosť plodí nespokojnosť. Ako sa majú deti? Povedz malému Warrenovi, aby sa venoval svojim lekciám, a pobozkaj za mňa Kaelis.

List kapitána Vorrina Lancea venovaný jeho manželke Lastelle v 582. roku Večných vojen

2

„Leina!“ Otcov hlas znie stále naliehavo, ale z výkriku prešiel do šepotu. Vojaci sú dosť blízko na to, aby nás počuli. Dupot kopýt ich koní rozvibruje zem pod mojimi nohami. Je to zvuk, ktorý dokáže selencijských nevoľníkov prinútiť zutekať do akéhokoľvek úkrytu, ktorý nájdu – do domu, stodoly, lesa, balíka sena. Práve teraz ma však neovláda strach. Vibrácie vo mne vyvolávajú niečo silné. Som takmer… vzrušená? Nemôže to byť pravda, no napriek tomu kráčam vpred.

Mám pocit, akoby sa zastavil čas, ale ja pokračujem v chôdzi, aby som sa postavila pred svoju rodinu. Matka stíchne, keď s otvorenými ústami sleduje, ako kráčam vpred. Cítim strach, ktorý z nej sála, a zanecháva mi na jazyku hnilobnú pachuť. Kyslastú a presladenú, akoby som prehltla pokazené paradajky.

Otec a Seb prichádzajú ku mne a vyžarujú hnev, zmätok a strach. Hnev je pikantný, zmätok kovový. Bez toho, aby som sa otočila, mávnem rukou za sebou, čo je príkaz, aby všetci zastali.

Nepribližujte sa. Ublížite si.

Nemôžem tieto slová vysloviť nahlas. Uviazli mi v hlave.

Vojak, ktorý vedie skupinu – podľa insígnií kapitán –, na mňa upiera pohľad, ale nie ako na hrozbu. Skôr ako na hmyz pod jeho topánkou.

V nejakej vzdialenej časti mysle viem, prečo na mňa tak pozerá. Som po mame. Som drobná. Seb by mi dokázal zápästie obopnúť rukou hneď dvakrát a ľahko mi ho zlomiť. Tmavé vlasy mám ostrihané nakrátko podľa selencijskej smútočnej tradície a tvár bezpochyby pokrytú špinou a potom. Mojou jedinou zbraňou je hrdzavá kosa s drevenou násadou.

No aj tak sa táto nová, divoká časť mojej mysle smeje z kapitána a jeho troch úbohých vojakov.

Kapitán ku mne priklusá, akoby ma chcel prejsť ťažkým konským telom a skoncovať so mnou. Z diaľky počujem Sebove kliatby. Jeho nohy dupú po zemi, keď sa rozbehne smerom ku mne. Postavím jednu nohu za seba a druhú pred seba a nájdem rovnováhu pohybom, ktorý je mi taký prirodzený ako dýchanie. Nikam nejdem, aj keď sa na mňa rúti ten prekliaty kôň. Zaženiem sa kosou zadnou rukou tak, že mi teraz visí nad hlavou.

V poslednej sekunde sa kôň zastaví a vzopne sa. Jeho kopytá sa mi obtrú o vlasy. Keď zviera klesne k zemi, moja čepeľ sa takmer dotkne jeho čela. Všetci dýchajú nepravidelne, dokonca aj tá obrovská beštia. Všetci okrem mňa.

Nikdy som nebola taká pokojná.

Seb stojí po mojej pravici, otec po ľavici. Matka je za mnou, dlaň má na mojom pleci a snaží sa, aby som stiahla ruku.

Seb zdvihne ruky do vzduchu, aby upútal pozornosť vojakov, ale kapitán sa naňho ani nepozrie. Neodtrhne odo mňa pohľad. Vztýči meč, zatiaľ čo dvaja lukostrelci za ním zdvihnú luky s nasadenými šípmi. „Mala by si pokľaknúť, dievča. Nevieš, aký trest ti hrozí za neúctu voči kráľovým vojakom?“

Matka sa znova rozplače a vzlyká. „Ona to tak nemyslela. Ona to…“

Bez povolenia s vojakmi nemôžeme hovoriť. Kapitán zdvihne ruku na znamenie a matka náhle zmĺkne, keď šíp preletí vzduchom a zapichne sa jej do čela.

Nie! Bože, nie! Chcem padnúť na kolená, pritiahnuť si ju k sebe a prijať trest za to, čo som jej spôsobila. Namiesto toho mi však zrak zahalí červený závoj a tá bezútešná časť mňa je zrazu stlmená, akoby bola pod vodou.

Začnem mávať kosou, ktorá je teraz mojou predĺženou rukou. Stala sa mojou súčasťou, splynula so mnou vďaka teplu alebo niečomu inému. Niečomu magickému. Za pár sekúnd zosadím kapitána z koňa a krv mu tečie z rany na krku, zatiaľ čo na mňa hľadí s hrôzou v očiach.

Ozve sa rev. Otočím hlavu a zbadám, ako otec zaútočí na lukostrelca, ktorý zastrelil matku. Vojak mieri na mňa, ale pri neľudskom zvuku, ktorý vydá otec, sa otočí a vystrelí šíp smerom k nemu. Nasleduje ho druhý lukostrelec, ktorý reaguje na novú hrozbu. Ani on však otcovi nezabráni v tom, aby dobehol prvého vojaka a strhol ho zo sedla. Otec bodne ohromeného lukostrelca jedným z jeho vlastných šípov a potom padne na kolená s dvoma šípmi v hrudi. Jeho pád otrasie zemou pod mojimi nohami.

Smútok vo mne opäť narastá. Vlna žiaľu ma takmer celú pohltí, až kým jeden z vojakov nezamáva mohutným mečom, aby ma rozsekol na polovicu. Rýchlo sa uhnem a meč sekne do prázdna. Neprestávam sa hýbať a rytmus boja mi pulzuje v krvi. Švih, otočka, úskok. Seknem kosou do stredu šermiarovho hrudníka. Nie je dosť ostrá, aby preťala brnenie, ale sila môjho úderu ho zhodí zo sedla. V kakofónii kovu padá na zem.

Posledný lukostrelec na mňa zamieri a vystrelí. Šíp sa mi však podarí chytiť pár centimetrov od hrude. Otočím ho a jedným pohybom ho hodím späť na strelca. Letí vzduchom, akoby som ho vystrelila z luku, a zasiahne ho do oka, ktorým mieril. Padá z koňa s príšerným výkrikom.

Zostala som len ja a zrazený šermiar. Kone sa pred hrozbou rozutekali. Utiekli predo mnou.

Priblížim sa k vojakovi, v rukách držím kosu, z ktorej kvapká krv. Leží na chrbte, hľadí na mňa a snaží sa plaziť dozadu.

„M-m-m-milosrdenstvo," mrmle. „Milosrdenstvo, prosím…!"

Ja však v sebe nemám žiadne milosrdenstvo. Postavím sa mu jednou čižmou na hruď, pritlačím ho k zemi a zdvihnem kosu nad hlavu.

„Počkaj!" Niekde v hlave viem, že ten hlas patrí Sebovi, ale teraz naňho nemám čas. Ešte som neskončila.

Seb ma roztrasenými rukami chytí za plece. „Leina, počkaj!"

Otočím sa k nemu a červený opar z môjho zraku sa začína rozptyľovať. Jeho oči sú zúfalé a behajú zo strany na stranu. Nasledujem jeho pohľad a hneď viem, že masaker na poli sa postupne pridá k mojim nekonečným nočným morám. Hnednúca čipka, ktorá sa zvíja smerom dovnútra. Oheň a spálené telo. Zúfalé výkriky, ktoré zostanú navždy nepovšimnuté. Kosti hnijúce v zemi. Tma, ktorá drví.

A teraz aj krv, ktorá vsakuje do pôdy.

Kosa sa mi trasie v rukách a moje ústa sa snažia vysloviť slová. *Čo som to urobila?*

Vojak pod mojou čižmou ma chytí za nohu a snaží sa ju otočiť.

Kopnem ho do tváre a z nosa mu vytryskne krv. Pod všetkou tou červeňou je muž desivo bledý. Chystám sa dokončiť dielo kosou, keď začne s vyvalenými očami koktať.

„N-n-n-nemožné. To nie je možné."

Spustím kosu, až sa pomaly dotkne jeho hrdla. Teraz už nemusím bojovať so Sebom. Pustí moje plece a postaví sa vedľa mňa.

„Čo nie je možné?" Zvuk môjho hlasu ma zaskočí. Počujem v ňom príkaz, ktorý tam nikdy predtým nebol.

Muž krúti hlavou a mrmle, zatiaľ čo na mňa civie ako na monštrum.

Nie som si istá, čo mám robiť. Boj bol pre mňa prirodzený ako dýchanie. Ale teraz? Čo mám robiť? Mučiť ho? Potrebujem, aby prehovoril. Možno vie, čo sa so mnou deje. Určite má lepší prehľad než ja.

Seb preberá iniciatívu a kopne muža do boku. Vojak vydá *uf*, ale moja čižma ho drží na mieste.

„Počul si ju! Čo je nemožné?“

Oči muža teraz poskakujú medzi nami dvoma. Znova sa pokúša zdvihnúť moju čižmu, ale nepohne sa ani o centimeter. Topánka je preňho ako balvan na hrudi.

„Hovor!“ prikazujem.

„Nemôžeš mi urobiť nič horšie ako…“ ZmÍkne uprostred vety a pozrie priamo na mňa. „Nie je nič, čo by si mi mohla urobiť, čo by bolo horšie.“ V jeho očiach sa mihá skutočný strach, ale nebojí sa mňa. To je neprijateľné.

Pustím kosu na zem. Je príliš dlhá, príliš neosobná. Načiahnem sa za seba, dlaňou smerom von. Vedie ma vedomie, poznanie, ktoré je nad moje chápanie, ale prichádza z môjho vnútra.

Vzduchom za mnou preletia moje nožnice na strihanie a pristanú mi v dlani. Prstami mi prejde teplo, keď ich oviniem okolo kovovej rukoväti. Ďalší nástroj, ktorý som brúsila, až mi z prstov tiekla krv. Ďalšie predÍženie mojej ruky.

Oči vojaka sú úplne rozšírené, upiera ich na nožnice. Je bez slov, krúti hlavou na znak nesúhlasu.

Kľaknem si na mužovu hruď a priložím nožnice k jeho ľavému uchu. Nakloním sa dopredu a zašepkám: „Veľmi dobre poznám to *horšie*.“ Usmejem sa, ale je to škaredý, bolestivý úsmev. Zatrpknutý ako úsmev mojej matky. „Koniec koncov, učili ma najlepší kráľovi vojaci.“ Dotknem sa nožnicami jeho ucha a odmenou mi je kvapka jeho krvi.

„A-a-a-altor!“ napokon vyprskne muž. „Bojuješ ako altor.“

Čo tým, dočerta, myslí? Selencijčania nemajú altorov, bojovníkov, ktorí bojujú proti Kher’zennom. Ak by sme ich mali, určite by sme neboli nevoľníci tvrdo pracujúci pre kráľovstvo Faraengard.

Seb musí byť rovnako zmätený ako ja, pretože muža znovu kopne.

„Čo tým myslíš? Len Faraengard má altorských bojovníkov,“ hovorí brat.

Muž otvorí ústa, akoby chcel niečo povedať, ale namiesto slov mu z nich vytečie zelená pena.

„Leina, zlez z neho! Potrebujeme odpovede."

Seb sa ma snaží odtiahnuť, no z vojakovej hrude už schádzam sama. Už je to jedno. Muž sa trasie a dusí vlastnou žlčou. Jeho tvár je neprirodzene červená, oči mu vyliezajú z jamiek, keď sa zúfalo chytá za krk. Zostane tak v trýznivo dlhej minúte, jeho mučené oči sa naposledy stretnú s mojimi, než mu z uší, nosných dierok a očí vylezú stovky drobných čiernych chrobákov, zožierajúcich ho zvnútra.

Seb a ja sa od neho odtiahneme tak rýchlo, až takmer spadneme na zadok, ale v tom okamihu muž aj chrobáky zmiznú.

Šokovane hľadím na prázdne miesto. „To som nebola ja, Seb! Prisahám, že som to nebola ja!" Možno som prekliata nadprirodzenou silou a prapodivnými zmyslami, ale nikdy by som z ničoho nič nedokázala vytvoriť ľudožravé chrobáky.

Seb ma objíme a jeho oči vnímajú každý detail. Vždy bol ten, kto vnímal veci v širších súvislostiach. „Myslím, že toto bolo to *horšie*, Leina."

Otvorím ústa. Zavriem ich, ale v momente ich musím opäť otvoriť. Snažím sa niečo povedať.

„Myslíš si, že bol… prekliaty? Alebo čosi také?" podarí sa mi zo seba nakoniec vydolovať.

Seb má rozšírené oči a hľadí na miesto, kde muž ležal. Na tráve nezostali ani krvavé škvrny. „Alebo čosi také."

Vzlyk za nami ma vytrhne z omámenia. Obaja sa otočíme a vidíme Lea, ako kľačí vedľa tela našej matky.

Bože. Jeho plač ma prinúti uvedomiť si, čo sme stratili. Čo som spravila. V očiach sa mi zalesknú slzy a z nevoľnosti v žalúdku sa mi chce zvracať.

Seb beží k Leovi a zdvihne ho. Objíma ho tak silno, až sa bojím, aby ho nezadusil.

„S-s-s-e-e-e-b," snažím sa prehovoriť, ale drkocú mi zuby. Zmĺknem a skúsim to znova. Pevne ich zatnem, aby som sa pokúsila ovládnuť chvenie. „Seb. Môže dýchať?"

„Bože, Leina! Nemôže to vidieť!“ Sebova veľká ruka sa trasie, keď drží Leovu hlavu a pritláča si ho bližšie ku košeli. Leo sa zmieta a snaží sa dostať k mame.

Snažím sa prikývnuť, ale moja hlava je príliš ťažká a zároveň príliš ľahká.

Seb sa roztrasene nadýchne a zavrie oči. Keď ich znova otvorí, vyzerá, akoby zostarol o desať rokov. Zlosť a žiaľ na jeho tvári nepatria devätnásťročnému chlapcovi. Vtlačí mi Lea do náručia. „Zober ho dovnútra, preč od… Zober ho dovnútra. Začni sa baliť.“

„B-b-b-a-a-liť?“ Teraz už nedokážem ovládať drkotanie zubov. Celé telo sa mi trasie. Je mi taká zima, až by som prisahala, že mi v žilách koluje ľad. Leov krik mi takmer trhá citlivé ušné bubienky. Spanikárim, keď sa ho snažím chytiť. Bojím sa, že ho zlomím, ale sila ma opustila. Sotva dokážem udržať zúfalého chlapca v náručí.

„Zbaľ všetko jedlo a zásoby, ktoré máme. Nemôžeme tu zostať.“

Samozrejme, že nie. Prídu si po nás, po všetkých, pre to, čo sa tu dnes stalo. Pre to, čo som spravila. Budú nás prenasledovať. Ale kam pôjdeme? Neexistuje žiadne bezpečné miesto.

„Je mi to tak ľúto, Seb. Nechcela som, ja som len…“ Čo? Ja som len čo? Necítila som nič iné ako zlosť a teraz ma namiesto nej zahalila hmla smútku, z ktorej nevidím východisko.

Seb má sklonenú hlavu a prstami si pevne stláča koreň nosa, až mu z toho zbledne opálená pokožka.

„Do Lakovho pekla, Leina! Nie teraz! Zbaľ veci, kým ich pochovám. Aspoň to si zaslúžia.“ Mama a otec. Kvôli mne musí vykopať hroby a pochovať ich.

Zachvejem sa, od prstov na nohách v čižmách až po ruky, ktoré pevne držia Lea. Kolená sa mi trasú, hoci sa to snažím skryť pod šatami.

„Prídu si po nás,“ poviem. „Možno keby som sa priznala…“

„Rozmýšľaj, Leina!“ zakričí Seb. „Aj keby uverili, že si to urobila ty, čo by sa stalo s Leom, keď ťa popravia a mňa pošlú do baní? Kto

by sa oňho postaral za predpokladu, že by ho zo zlomyseľnosti nezabili?“

Nikto. Nikto iný by si nevzal na starosť ďalšie ústa, ktoré treba nakŕmiť. Najmä nie také, ktoré ešte nemôžu pracovať.

Jeho hlas znežnie, ale len trochu. „Nemáme inú možnosť, Leina.“ Nekričí, ale znie drsne, akoby mal v hrdle piesok. „Choď. Zbaľ sa. Nemáme veľa času, kým ich prídu hľadať.“

Stlmím hlas. „A čo ak za nami pošlú altora, Seb?“

Seb si pretrie zátylok a zdvihne zrak k oblohe. Následne opäť upriami pohľad na mňa. Jeho úsmev je zatrpknutý, ako bol úsmev našej matky.

„No, zdá sa, že máme vlastného altora,“ ukáže na mňa.

Ach, bohovia. V tom momente sa všetko začne chvieť, môj zrak sa rýchlo zúži. Seb sa ku mne načiahne. Z obáv má na tvári vrásky.

Čo som to urobila? To je moja posledná myšlienka, kým všetko nezmizne. Nie však v tme. Namiesto toho padám do najjemnejšieho svetla pripomínajúceho plameň sviečky. Padám do niečoho, čo ma pohltí a zároveň objíme. Svet okolo mňa sa stratí.

Ľahni si, dieťatko, vonku sa stmieva,
tiene spia a Závoj vetrom spieva.
Rieky odnášajú sny
a tvoja duša v Závoji spí.
Neboj sa tmy, nemaj strach z neba,
Závoj ťa chytí, keď bude treba.

„Piesne Rieky a Závoja“, tradičná
selencijská uspávanka

3

Tma. Všade. Nie je okolo mňa. Je *vo* mne. Hustá, kĺzavá, dýchajúca. Plazí sa mi po rukách, kĺže mi po ústach.

Nemôžem dýchať. Nemôžem…

Zvuk sa derie z môjho hrdla, alebo možno zo samotnej temnoty. Tma sa mi krúti v hrudi, vinie sa mojimi žilami. Pulzuje, ochutnáva ma. Snažím sa ju chytiť, no ruky mi prechádzajú cez vlastné telo.

V tom momente však zbadám záblesk svetla. Je malý a slabý v tejto zívajúcej tme. Sviečka? Chveje sa v diaľke, jediný biely plameň v mori čiernej temnoty. Potácam sa k nemu. *Je* to sviečka.

Moje telo nie je v poriadku. Každý krok vŕzga, ale na čom?

Vydychujem paru, ktorá hneď zmizne. Zima je ostrá, pradávna. Natiahnem ruku. Bližšie. Bližšie. Svetlo sa rozmazáva, topí.

Plamienok bliká čiernou farbou. Vosk sa roztápa a steká po sviečke ako husté čierne kvapky krvi.

„Leina." Hlas – sladký, sirupovitý, hnilobný. Kvapká z tmy za mnou.

Otočím sa a sviečka je preč.

„Seb! Seb! Prebúdza sa!“ Leo prenikavo šepká pri mojom boku a to stačí na to, aby mi začalo silno búšiť v spánkoch. Zúrivo sa snažím otvoriť viečka, bojujem s touto dusivou tmou, a keď sa konečne o kúsok zdvihnú, cez hustý porast stromov presvitá slnko. Les. Sme v Plačúcom lese.

Viečka mi opäť klesnú a ja sa zhlboka nadýchnem nosom. Očakávam vôňu sviežeho chládku listov, pižma dobrej pôdy a sladkej borovice. Namiesto toho zacítim vôňu kadidla, vosku a len náznak niečoho… *starého*. Snažím sa načiahnuť sa, aby som utešila Lea, ale nedokážem sa pohnúť. Pokúšam sa znovu otvoriť viečka, ale zostávajú pevne zavreté. Napriek zatvoreným očiam však vidím jasné svetlo sviečky. Hruď mi stiahne panika a zovrie mi srdce.

Mávam rukami a snažím sa pohnúť celým telom. Podarí sa mi zdvihnúť prst.

Keď konečne opäť otvorím oči, Leo na mňa pozerá, špinavé líca má rozmazané od sĺz a pery stiahnuté do ustarosteného výrazu. Zhlboka sa nadýchnem a sladkasté kadidlo je preč. Nahradil ho svieži vzduch lesa.

Bol to sen.

Nie je to prvý podobný sen, ktorý som mala. Ale aj tak. Bol to len sen.

Znova zažmurkám a uvedomím si, že som schúlená s Leom pod hromadou matkiných prikrývok v zadnej časti nášho farmárskeho voza. Osol zastal v Plačúcom lese, kde mohutné borovice vyzerajú, ako keby plakali. Ich miazga je číra, steká po kmeňoch a kvapká z konárov v nepretržitom prúde, bez ohľadu na ročné obdobie.

Slnečné lúče prenikajúce cez stromy sa jasne odrážajú na veľkej zbierke mečov, dýk a brnení, ktoré sú nahromadené vedľa mňa vo voze. Táto zbierka kontrastuje s malou kôpkou sentimentálnych vecí, ktoré sme si zabalili – rodinná prešívaná deka, na ktorej mama tak tvrdo pracovala predtým, ako Levviho uniesli; naša stará kniha se-

lencijských rozprávok, ktorej stránky sú krehké a opotrebované, ale nenahraditeľné; otcova zobcová flauta, na ktorú hral v noci pri ohni.

Keď sa Seb priblíži k vozu, zasiahne ma realita.

Mama. Otec. Mŕtvi. Kvôli mne. Zadržím dych, ale Seb krúti hlavou a pohľadom zaletí k Leovi, ktorý mi vylezie do lona, aby sa schoval v mojom náručí. Zadržím vzlyk, potlačím ho, kým je ešte v hrdle. Páli ma tam, takže cítim nutkanie zakašľať.

Leo dokáže sotva hovoriť, malými rukami mi zviera krk a nepravidelne dýcha. „Tak veľmi sa bojím," vzlyká.

„Ticho, Leo, ticho," zašepkám mu do ucha a hladkám ho po chrbte. Som taká slabá, že sa sotva dokážem pohnúť. Je to však slabosť, ktorú vítam. Lea som už tak dlho nedržala v náručí. „Je to v poriadku. Všetko bude v poriadku."

Nič nie je v poriadku a neviem, či niekedy bude. Je to prázdna fráza, ktorou utešujem malé dieťa, ale nemám mu čo iné ponúknuť. Napriek tomu o pár minút od plaču zaspí a potom mi bezvládne leží v náručí. Jeho dych prerušuje len občasné čkanie.

„Vďaka bohom," hovorí Seb, v hlase mu znie ťažká únava. „Sotva spal."

Položím Lea na hromadu prikrývok a prikryjem ho po bradu matkinou obľúbenou. Je z jemnej látky, pozdĺž okraja sú vyobrazení pochodujúci vojaci a v strede sa vzpína faravar. Nevyrobila ju ona. Je v našej rodine už celé generácie.

Osamelým prstom prechádzam po okraji s vojakmi. Selencia nemá vojakov už asi tisíc rokov – odvtedy, čo Kher'zenni prvýkrát zaútočili na kontinent Aesgroth a zanechali nás závislých od Faraengardu. Od začiatku Večných vojen.

Zdvihnem pohľad a vidím, že Seb priviazal osla k pevnému dubu a vracia sa s čutorou vody.

„Tu máš," hovorí a podá mi mech. „Musíš piť."

Obsah vypijem jedným dúškom. „Nechápem, ako môžem byť taká smädná." Podám mu čutoru, utriem si rukou ústa a vyleziem

z voza, aby som si ponaťahovala nohy. Každý sval pri pohybe protestuje, chrbát mi praská, keď sa vystriem.

Seb zastoná.

„Ja áno." Ukáže na mňa. „Za posledné dni si schudla." Podíde k batohom, ktoré položil na zem, prehrabáva sa v jednom z nich a potom mi podá kopu sušeného jelenieho mäsa. „Musíš jesť."

Počkať. Čo? „Za posledné dni?"

„V bezvedomí si bola dva dni."

Mám nutkanie v šoku otvoriť ústa, ale sušené mäso hltám príliš rýchlo. Seb sa nepatrne usmeje. „Vidím, že skôr či neskôr budem musieť ísť na lov."

Pri zmienke o love spanikárim. „Moje zbrane! Seb, zabalil si moje zbrane?"

Vrhne na mňa pohľad, aký dokáže mať len brat – plný rozčúlenia, že o ňom pochybujem –, a ukáže na zbierku mečov, dýk, lukov a šípov, ktoré musel zobrať faraengardským vojakom. „Vzal som všetko."

Je to pravdepodobne jediná vec, ktorú mohol povedať, aby ma dokázal odtrhnúť od jedla. Pohľad mi skĺzne na zbrane vojakov a moja panika narastá. Odstrčím lesklé štíty a meče. Moja ruka sa dotkne drevenej rukoväti, potom oboma rukami uchopím kosu a s úľavou si vydýchnem. Pokračujem v hľadaní, kým nenájdem aj nožnice na strihanie.

Seb sa na mňa skepticky pozerá. „Vieš, netuším, prečo som ich tam hodil. Meče sú oveľa lepšie zbrane. Určené na boj. Toto," ukáže na moju kosu, „je poľnohospodárske náradie na kosenie pšenice." Pohŕdavo fľochne na nožnice na strihanie. „A o nich sa ani nebudem vyjadrovať."

Pokrčím plecami. Neviem vysvetliť, prečo ich potrebujem. Vrátim sa k žuvaniu sušeného mäsa a vyhýbam sa pohľadu do Sebových očí. Spomienka na vojakov a našich rodičov je ťažká.

On to však vie. Seb vždy všetko vie.

Odkašle si, ale jeho hlas sa láme, keď prehovorí: „Som rád, že si sa bránila, Leina. Viem, že som bol hrubý hneď po…“ Zmĺkne a ja bojujem so slzami, ktoré sa mi derú do očí. „Viem, že som bol hrubý. No som rád, že si sa bránila.“

Takmer sa zrútim na zem vedľa kmeňa stromu. Strhane sa zasmejem. „Som si istá, že mama a otec si myslia to isté.“

„Myslíš to sarkasticky,“ odpovie a civie do zeme, „ale myslím si, že by so mnou súhlasili. Že súhlasia. Teraz môžeme pokračovať v boji za lepšiu budúcnosť. To je všetko, čo pre nás chceli – budúcnosť.“

„Bojovať? My nebojujeme. Utekáme.“

Prikývne a nervózne sa pohráva s končekmi prstov. „Zatiaľ áno. Zatiaľ utekáme. Ale nakoniec sa budeme brániť.“

Mávnem rukami smerom k nášmu dvojkolesovému poľnohospodárskemu vozu, na ktorom spí päťročné dieťa zakryté hromadou prikrývok.

„Ako budeme bojovať, Seb? Nemáme armádu, nemáme výcvik, nemáme zdroje. Nemáme ani dosť jedla na to, aby sme prežili ďalší deň!“

Nervózne sa prechádza hore-dole. „Nájdeme rebelov,“ hovorí.

Hľadím naňho, cítim váhu nožníc vo svojom lone a absurditu celej situácie, ktorá mi tlačí na rebrá. „Rebelov?“ zopakujem, pretože mám pocit, že som ho určite zle počula. „Seb, už sme ich raz odmietli. Pamätáš sa prečo.“

Prestane chodiť sem a tam a upriami na mňa pohľad, ostrý a bolestivý. „To bolo predtým.“

„Predtým,“ zopakujem prázdne. „Predtým, ako nad nami visel rozsudok smrti. Predtým…“ Zovrie mi hrdlo a slová sa v ňom zaseknú.

Seb na mňa netlačí. Čupne si, lakte si oprie o kolená a hlas mu zmäkne. „Predtým, ako sme už viac nemali čo stratiť. Predtým, ako sme nemali kam inam ísť.“

Moja myseľ sa vráti k okamihu, keď nás Zyrenna Kastrelová, veliteľka rebelov, našla pred žatvou, keď boli dni ešte dlhé a zlatisté. Prišla sama, aby sa s nami porozprávala. Vlastne so mnou, o povstaní, ktoré budovala z toho, čo zostalo – išlo jej o vdovy a osirelé dcéry, pretože chlapci boli všetci odvlečení. Matka si pod zásterou preplietla ruky a začala plakať. Tým sa rozhovor skončil.

Zyrenna odišla s pochopením v očiach. Nehádala sa.

„Prečo by nás teraz prijala?" spýtam sa. „Keď sme ju už raz odmietli?"

Stisne pery a na tvári sa mu zjaví divokosť, akú som doteraz nevidela. „Myslím, že je na to zvyknutá," povie. „Celé jej povstanie stojí na ženách, ktoré stratili všetko – manželov, otcov, synov, bratov."

Pozriem sa na Lea, skrúteného a bezbranného voči svetu, ktorému je jedno, či prežije.

„Nájdeme Zyrennu. Nájdeme rebelov a potom budeme bojovať," vyhlási Seb s takým presvedčením, až sa mi chce plakať.

A nakoniec, po rokoch, počas ktorých som v sebe všetko držala a snažila sa to potlačiť, sa rozplačem.

Zaborím tvár do Sebovej obnosenej košele priamo nad jeho srdcom. Objíme ma, trasie sa, a ja dovolím, aby mi slzy tiekli po tvári. Pevne ho držím a žiaľ sa z nás vylieva – ticho a nezadržateľne. Neviem, ako dlho nami preniká smútok, ktorý zahŕňa oveľa viac než smrť našich rodičov.

Ako deti sme zvykli plávať k balvanu uprostred rieky za našou chalupou, ktorý bol dosť veľký na to, aby sme naň mohli všetci piati vyliezť, hrať sa a ležať na slnku. Levvi, Seb, Alden a Irielle súťažili, kto sa dostane na vrchol a skočí späť do vody prvý. Snažili sa skočiť čo najďalej a vyšplechnúť čo najviac vody. Ja som však najradšej sedela na spodku balvana a sledovala, ako sa rieka valí cez jeho malé trhliny a štrbiny.

Keď dlhší čas nepršalo a hladina rieky bola nízka, pomalé kvapkanie malého pramienka na spodku balvana odlúpilo kúsky usade-

nín a splavilo ich do rieky. A keď som po veľkej búrke doplávala späť k balvanu, vždy som tam našla nové trhliny a štrbiny, ktoré voda vyhlodala.

Taký bol náš život.

Pomalé kvapkanie neustáleho nedostatku jedla alebo paliva – vždy sme boli aspoň trochu hladní alebo uzimení. Nikdy sme nemohli opustiť farmu, oženiť sa či vydať bez vladárovho povolenia, jazdiť na koni, používať zbraň, čítať knihy. A potom prišli búrky, ktoré vytrhli kusy zo mňa, z mojej rodiny, až kým som nestratila staršieho brata; až kým sa matka nezmenila na zatrpknutú harpyu; až kým moje sny o svadbe z lásky kompletne nezamreli.

Keď sa od seba odtrhneme, všimnem si, že moje slzy zanechali na Sebovej košeli mokré škvrny a jeho tvár je červená a fľakatá od plaču. Ruka sa mu trasie, keď ju zdvihne, aby si utrel slzy. Stopy na jeho tvári sú však stále viditeľné. Predstavujem si, že moja tvár vyzerá podobne.

Stisnem mu ruku. Jeho oči sú zaplavené smútkom a ešte niečím. Niečím, čo nedokážem identifikovať.

Sebov krivý úškrn sa zmení na úsmev a v jeho očiach a na tvári sa zrazu objaví ľahkosť. „Aspoň sme spolu."

„Áno," zamrmlem. On je nažive, Leo je nažive a sme spolu. Všetko ostatné budeme musieť vyriešiť, keď nastane ten správny čas.

Zostaneme spolu sedieť tak dlho, až pomaly zaspávam. Na zemi s chrbtom opretým o kmeň. Netuším, ako je možné, že som stále unavená, keď som sa práve prebudila z dvojdňového spánku. Ale teraz, keď je moja myseľ trochu pokojnejšia, snažím sa otvoriť tú časť seba, ktorá počuje, vidí, cíti, vonia a ochutnáva všetko ostrejšie. Keď sa tomu všetkému zámerne otvorím, namiesto toho, aby ma tieto vnemy nečakane premohli, bolí to o trochu menej. Dokonca mi to pripadá ako malý zázrak.

V diaľke jemne zurčí rieka nad hladkými kameňmi. Zrejme nasledujeme rieku Eleris. Žaba zakváka a potom skočí do vody. Listy

šuštia vo vetre, niektoré sa odtrhnú od vetiev a s jemným žuchnutím padajú na zem. Padá súmrak, v diaľke zahúka sova. Cvrčky sa prebúdzajú a spoločne vyhrávajú veselú melódiu. Leo vo voze jemne chrápe. Aj so zavretými očami viem, že svetlo slabne. Zvyšok tepla mi ešte stále hladí líca, zatiaľ čo do mojich pórov preniká chlad tmy.

Je to také pokojné, až kým… *tam*.

Vycítim iného človeka – soľ a škoricu s prímesou pižma jemnej kože.

Otvorím oči dokorán, ale inak sa nepohnem. Ešte nie. Pomaly odtiahnem ruku od Sebovej a nenápadne zdvihnem hlavu, aby som sa rozhliadla okolo seba. Nemyslím si, že si Seb uvedomuje, že som v strehu. Uvoľní svoj stisk a zopne si ruky na kolenách. Má otvorené oči a lenivo pozoruje krásne ružové, modré a fialové farby západu slnka. Nič nepoviem. Nechcem, aby nás prezradila jeho reakcia.

Ozve sa jemné vŕzganie a potom *šuch*.

Moja ruka vystrelí a chytí vo vzduchu šíp. Kúsok Sebovej ľanovej tuniky sa zachytí na hrote, ale aj napriek malému otvoru v jeho košeli tesne nad srdcom nevidím žiadnu krv. Seb si prekvapene prejde rukou po hrudi. Chytila som šíp skôr, ako mu prebodol kožu.

Vstanem, šíp mám v pravej ruke a kosu v ľavej. Urobím pár krokov dopredu, aby som sa postavila pred Lea. Seb beží k vozu a schmatne meč.

Teraz, po prvý raz, počujem šušťanie lístia a praskanie malých konárikov pod topánkami, keď ten, kto sa pokúsil zabiť môjho brata, prestáva byť opatrný. Hneď ako vyjde spoza mohutného duba, vrhnem jeho smerom šíp. Letí presne a očakávam, že cudzinca zasiahne do hrude. Muž však šíp odrazí nabok a ten sa hlasno zaborí do kmeňa neďalekého stromu.

Muž sa nenútene oprie o ten istý strom.

Má na sebe jednoduchú koženú vestu a nohavice namiesto kompletného strieborného brnenia vojakov Faraengardu. Je vysoký ako Seb, ale tým sa ich podobnosť končí. Má štíhlejšiu, atletickejšiu po-

stavu a ľahký postoj, ktorý naznačuje rýchlosť. Jeho dlhé svetlé vlasy sú stiahnuté do chvosta a väčšinu tváre mu zakrýva tmavšia brada, čím jeho modré oči ešte viac vynikajú. Nie sú modré ako letný deň, ale hlboké – tmavomodré ako nočná obloha, ktorá objíma hviezdy. Z čela mu cez pravé oko vedie jazva, ktorá mizne v brade. V jednej ruke drží luk a na chrbte má pripnutý tulec plný čiernych šípov. Na veste vidím čierne dýky a za opaskom mu visí čierny meč v pošve.

Zovriem kosu silnejšie a postavím sa naširoko. „Mal by si odísť. Hneď."

Zasmeje sa hlbokým, pobaveným smiechom. „Ver mi, rád by som. Ale poslali ma sem, aby som vypátral pár rebelov – je to kráľovský rozkaz, vieš? Som Ryot, altor z búrkolomského predvoja." Posmešne sa ukloní a potom zdvihne obočie. „A ty si?"

Rebeli. Kráľovský rozkaz. Altor.

Moja najhoršia nočná mora sa stala skutočnosťou.

„Pojeb sa," odseknem.

Na jeho tvári sa pomaly objaví úškrn. „Dobre, ty Pojeb Sa. Je mojou úlohou priviesť ťa do Synodu. Nechcem ti ublížiť." Zdvihne obe ruky do vzduchu, akoby sa vzdával. Vysmieva sa mi. Každý centimeter jeho tela vyžaruje sebavedomie a kontrolu.

Nedokážem zadržať pohŕdavé odfrknutie, aj keby som chcela. „No akurát si sa pokúsil zabiť mi brata."

„Vyslali ma popraviť Selencijčana, ktorý bezdôvodne zabil skupinu faraengardských vojakov," vysvetlí a pohľadom preletí na Seba a potom na Lea, ktorý uprostred tohto celého naďalej spí. „Nevidím však muža, vidím len dvoch chlapcov."

„Výborne," odpoviem. „V tom prípade môžeš odísť."

Jeho oči sa vrátia ku mne a tvári sa zamyslene. „Nemôžem. Existencia altora všetko mení. Kráľ viac nie je autoritou a jeho rozkazy neplatia. Je mojou povinnosťou odviesť ťa do Synodu, kde o tvojom osude rozhodnú archoni."

Seb zasyčí. „Len cez moju mŕtvolu," vyštekne.

Ryot sa neobťažuje odpovedať.

„A moji bratia?“ spýtam sa.

Mávne rukou a bez jediného pohľadu Seba odignoruje. „Oni tu zostanú. Je jasné, že to ty si zabila vojakov.“

„Tu budú bez ochrany. Zraniteľní,“ namietnem.

„To nie je moja starosť,“ odvetí Ryot prosto, bez zlomyseľnosti, ale s kompletnou úprimnosťou. Nechal by ich oboch tu, vystavených nespočetným nebezpečenstvám, ktoré predstavujú ľudia, zvieratá a samotná príroda, a to bez štipky výčitiek svedomia.

Nie. Zamávam kosou nad svojou hlavou.

„Najskôr ma budeš musieť chytiť, trkvas.“

Altori sú vyvolení bohmi – na prahu dospelosti sú požehnaní silou presahujúcou limity obyčajných smrteľníkov. Lepšími zmyslami. Rýchlejšími reflexmi. Darom cítiť srdcia druhých. Nikto nevie, ako ich bohovia vyberajú. Vie sa len to, že ak sú povolaní, musia slúžiť Večným vojnám a brániť hranicu proti temnote za Černomorom.

Kronika okrídlených, kanonický text v synodskej Sále zúčtovania

4

Ryot sa uškrnie. „S radosťou, Pojeb Sa."

Pohybuje sa takou rýchlosťou, že ho sotva vidím. Tvrdo sa po ňom zaženiem kosou, ale on sa uhne nabok. Jeho ruka zachytí rukoväť kosy uprostred pohybu. Otočí sa a zotrvačná energia ma zhodí na zem.

Seb vydá dusivý zvuk a začne sa hýbať smerom k nám.

„Stoj," vyšteknem a bez toho, aby som sa naňho pozrela, vystrčím ruku za seba.

Ryot urobí krok späť a zdvihne obočie. Nie je ani trochu zadýchaný.

„Si pripravená odísť, rebelka?" spýta sa.

Zatnem zuby a znovu zaútočím s kosou namierenou dopredu, on sa však môjmu úderu bez námahy uhne. Tesne sa vyhnem nárazu do stromu a otočím sa k nemu, ale on už stojí pri mne. Postrčí ma ku kmeňu s takou silou, až mi vyrazí dych.

„Potrebuješ tréning," povie. „Netrénovaný altor je nebezpečný. Myslíš si, že dokážeš ochrániť svojich bratov pred nebezpečenstvami v tomto lese?" odfrkne si. „Nedokážeš ich ochrániť ani sama pred sebou."

Jeho slová ma zasiahnu viac ako jeho sila.

Spomeniem si na Leovu ruku ohnutú v neprirodzenom uhle. Na jeho výkrik. Na medený zápach krvi našich rodičov, ktorá nasiakla do pšeničného poľa.

Zaváham.

V tom momente prekoná vzdialenosť medzi nami. Jeho ruka zovrie moju na kose a podrží ju na mieste. Následne kopne a podrazí mi nohy. Padnem na zem a s ohlušujúcim prasknutím narazím hlavou do stromu za mnou. Bolesť mi pulzuje v lebke. Kosa mi vykĺzne z prstov.

Gánim naňho zo zeme pohľadom plným hnevu. Môj dych je prerývaný. Jeho tvár je tvrdá, ale v búrkovomodrých očiach sa mu zablyskne čosi mäkšie. Bez slova sa zohne, chytí ma za ruku a vytiahne ma na nohy. Nakloní sa ku mne a zašepká mi do ucha.

„Si pripravená odísť so mnou?"

Moje telo sa trasie, nie však zo strachu, ale zo zúrivosti. Predstieram, že zakopnem, jednou rukou sa snažím udržať rovnováhu, keď ma dvíha… je to však pretvárka. Prstami zovriem rukoväť jednej z dýk na jeho opasku. Jedným pohybom sa oslobodím a priložím mu čepeľ k hrdlu.

Zostane nehybne stáť. Na okamih ani jeden z nás nedýcha. Jeho telo je pod mojím dotykom stuhnuté. Svaly má napnuté a pod kontrolou. Na čepeli cítim jeho pravidelný pulz. Dýcham rýchlo a horúco, ale ruka sa mi netrasie.

Mohla by som ho zabiť. Mala by som ho zabiť.

Ale neurobím to.

Ryot si vydýchne. Zvuk je jemný, takmer ako šum. Je pobavený? Ohromený?

„Výborne, rebelka," zamrmle tichým hlasom.

Jeho slová mi prechádzajú po koži ako prvá kvapka dažďa pred búrkou. Nech mi bohovia pomáhajú! Nenávidím spôsob, akým na to reaguje moje srdce. Vynechá úder, iba raz, ale aj to stačí na to, aby som bola na seba nahnevaná.

Jeho ruka sa zdvihne, pomaly, zámerne, a spočinie na mojej, ktorou zvieram rukoväť dýky.

„Teraz ma môžeš zabiť," povie. „Zasuň čepeľ trochu hlbšie a môžeš to celé ukončiť. Tu a teraz. Viem však, že to neurobíš."

„Nebuď si taký istý," zašepkám.

Jeho pohľad sa neodvráti od môjho. Hľadí na mňa, akoby niečo hľadal. Niečo dôležité.

„Ak by si to chcela urobiť, už by som bol mŕtvy," odvetí napokon.

Zatlačím čepeľ silnejšie, dosť na to, aby som preťala jeho kožu. Zasyčí.

Dunivý zvuk krokov na lesnej pôde naruší moju koncentráciu. Žiadny bojový pokrik. Žiadne varovania. Len suché šušťanie lístia a surová, bezohľadná horúčava Sebovho hnevu, keď sa rúti smerom k nám.

Obaja sa otočíme doľava. Seb sa blíži k nám s mečom zdvihnutým nad hlavou.

„Seb, nie!" zakričím a otočím sa. Seb nemá šancu. Altor by ho zlomil bez mihnutia oka. Ryot sa tiež pohne. Vyrazí mi dýku z ruky a chytí ma za plece.

„Stoj," vyštekne. Neviem, či to slovo patrí mne alebo Sebovi. Keď sa bránim jeho zovretiu a zúfalo sa snažím dostať k bratovi, pritlačí. Ozve sa prasknutie a ramenom mi prebehne bolesť.

Trhane a inštinktívne vykríknem a Ryot potichu zanadáva, keď ma odstrčí. Dopadnem na zem, nedokážem pohnúť ramenom, bolesť mi zahalí zrak bielou clonou. Keď sa moja tvár dotkne lesnej pôdy, medzi zubami zacítim hlinu.

Dýka je preč, spolu s akoukoľvek snahou o kontrolu. Pristála som však blízko svojej kosy. Snažím sa ju uchopiť zdravou rukou, prsty pevne oviniem okolo opotrebovaného dreva. Pritiahnem si ju k sebe a zdvihnem sa, moje zranené rameno kričí pri každom nádychu.

Už je však neskoro. Ryot chytil Seba okolo krku a drží čiernu špičku jednej zo svojich dýk pri jeho odkrytom krku. Meč leží na zemi pri Sebových nohách, na čepeli nie je ani kvapka krvi.

„Čím dlhšie tu budem – čím dlhšie tu budeš ty –, tým je pravdepodobnejšie, že tvoj brat zomrie," povie Ryot pokojne. Je príliš pokojný, akoby pri sušienkach diskutoval o počasí a neohrozoval všetko, čo mi na tomto svete zostalo. „Čím skôr sa vzdáš, tým menšia je pravdepodobnosť, že sa niekomu niečo stane."

Nemôžem dýchať. Nemôžem myslieť. Mám pocit, že sa mi podlamujú kolená. Musím vynaložiť všetko úsilie na to, aby som zostala stáť, namiesto toho, aby som sa vrhla dopredu a urobila chybu, ktorú by som pravdepodobne neprežila. Chybu, ktorú by moji bratia určite neprežili.

„Mala som ťa zabiť," podarí sa mi povedať, sotva spoznávam vlastný hlas.

„Áno," súhlasí. Pohľad na jeho dýku pri Sebovom krku je viac, než dokážem zniesť.

„Pôjdem s tebou," vyhlásim. „Nebudem sa brániť, ak prisaháš, že Seb a Leo budú v bezpečí."

„Nerob to, Leina," prosí Seb a jeho odhodlané oči sa stretnú s mojimi. Snaží sa pokrútiť hlavou, ale špička dýky je príliš blízko a aj ten malý pohyb mu poraní kožu. Kvapka krvi stečie po Sebovom krku. Je to varovanie.

„Nemôžem prisahať, že budú v bezpečí, ale prisahám, že budú v bezpečí predo mnou," odpovie Ryot.

„To nestačí," odseknem. „Prisahaj, že budú v bezpečí pred ostatnými altormi. Že nepomôžeš pri ich zajatí. Že nikomu nepovieš, kde si nás našiel."

Nie som si istá, akú vyjednávaciu silu mám, ale zdá sa, že Ryot moju požiadavku zvažuje. Neodpovie hneď. Jeho pohľad sa presúva – nie na mňa, ale na Lea, ktorý je stále zrolovaný v dekách na malom voze. Jeho oči spočinú na prikrývke, na ktorej je silueta okrídleného faravara vyšitá vyblednutými čiernymi a zlatými farbami. Mierne nakloní hlavu a skúma ju.

„Nepomôžem pri ich zajatí," prisľúbi. „To je najúprimnejší sľub, ktorý ti viem dať."

Rýchlo sa pozriem na Seba, aby som overila pravdivosť Ryotovho sľubu. Oči môjho brata sa stretnú s mojimi a on jemne prikývne. Ryot hovorí pravdu.

Úľava, ktorá mnou prebehne, mi spôsobí taký závrat, až takmer spadnem. Sľub tohto cudzinca síce nie je veľa, čo môžem bratom ponúknuť, ale možno to postačí. Odložím kosu, Ryot sklopí dýku a strčí do Seba, čím ho zrazí na kolená.

„Leina," zamumle Seb a bolesť v jeho hlase ma takmer zlomí.

„Je mi to tak ľúto, Seb," šepnem.

Ryot sa zohne, aby zdvihol kosu zo zeme. Jeho pohyby sú opatrné, ale už v nich nie je žiadny posmech. Žiadny úškrn.

„Máš ďalšiu zbraň, s ktorou si sa spojila," hovorí. „Zavolaj ju."

Spojila? Spomeniem si na záblesk tepla, ktorý som cítila, keď som držala kosu alebo nožnice na strihanie. Zmätene naňho hľadím.

Zúfalo pokrčí plecami a čaká na moju odpoveď. „Či ju zavoláš, alebo nie, je na tebe. Byť oddelená od zbrane, s ktorou si sa spojila, aj keď je len malá, je bolestivé."

Po tvári mi stečie slza a z úst mi unikne bezmocný smiech.

„Myslíš si, že pre mňa bude bolestivé byť oddelená od mojich nožníc na strihanie? Pochovať mojich mŕtvych rodičov – neškodných farmárov, ktorých vaši vojaci zavraždili – bolo bolestivé. Opustiť mojich bratov s vedomím, že budú bojovať o život, je bolestivé." Predstieram úsmev. „Strata mojich nožníc na strihanie? To nič nie je."

Nastane chvíľka ticha, počas ktorej ma pozoruje. Následne ich sám zdvihne zo zeme a zavesí si ich za opasok. Potom sa vráti, chytí ma za zdravú ruku a odvádza ma k stromom.

„Počkaj!" zakričím a vytrhnem sa z jeho zovretia, hoci vo mne nezostala takmer žiadna sila. „Chcem sa rozlúčiť. S Leom. So Sebom. Je to moja rodina! Nemôžem ich tu len tak nechať!"

Ryot sa obzrie ponad plece na Lea, ktorý je schúlený pod dekou. „Ver mi, nechceš, aby tvoji bratia boli súčasťou tvojho sveta. Tento," Ryot ukáže na tichý les okolo nás, „tento svet s krásnymi stromami a jemným slabnúcim svetlom? To je pre nich to najlepšie. Nechaj ich tu."

Jeho oči opäť nájdu moje a niečo v nich spôsobí, že moje srdce na zlomok sekundy zastane. Ľútosť? Varovanie? Vzduch zredne z chladnej definitívnosti v jeho hlase, ale ja sa už viac nebránim.

Seb vydá dusivý zvuk, ktorý musím považovať za našu rozlúčku.

Potácam sa za Ryotom, slzy ma pália v očiach a stekajú mi po tvári. Rozmazávajú posledný pohľad na môjho brata, keď sa medzi nás postavia stromy a les ho pomaly pohltí.

Som osamote s mužom, ktorého som mala zabiť.

Altor nie je ničím zaviazaný životu, ktorý po sebe zanechal. Nemá žiadnu rodinu. Žiadne meno. Žiadnu prísahu okrem tej, ktorú zložil Večným vojnám. Vernosť živým je slabosť; iba vernosť poslaniu znamená prežitie.

Kronika okrídlených, kanonický text
v synodskej Sále zúčtovania

5

Ryot udáva nemilosrdné tempo a teraz, keď zo mňa opadol adrenalín, mám problém s ním udržať krok. Rýchlo žmurkám, snažím sa prispôsobiť tme, keďže slnko konečne zapadlo. Ryot však nemá problém vidieť, kam kráča.

Keď zabočíme za roh, do tváre ma udrie vetva.

„Au! Spomaľ!"

„Ty si teda panovačná," zamrmle si popod nos, zastane a pozrie sa na mňa.

„Mohol by si mi aspoň napraviť rameno? Asi by som sa vedela pohybovať rýchlejšie."

Zdvihne obočie. „Zaútočíš na mňa, ak to urobím?"

Možno. „Samozrejme, že nie."

Jemne sa zachechce, potom sa otočí a pokračuje v chôdzi lesom. „Naozaj potrebuješ tréning. Tu je malá lekcia: mala by si prestať vyžarovať svoje emócie."

Zmätene zvraštím obočie a premýšľam o tom, ako dokážem vnímať pocity druhých. „Patrí to medzi schopnosti altorov? Vnímať emócie?"

Zavrčí, čo pochopím ako súhlas.

„Na čo sa to používa?"

Pozrie na mňa úkosom, jeho oči sú prižmúrené, akoby sa rozhodoval, či mi tým náhodou neprezradí nejaké dôležité tajomstvo.

„Komunikujeme tak s našimi zvieratami," odpovie nakoniec. „Najprv sa nedokážeme zhovárať ako ty a ja. Je to skôr…" Zamáva rukou pred sebou, akoby chcel zo vzduchu vytiahnuť slovo, ktoré hľadá. „Je to dômyselnejšie ako rozhovor. Človek a zviera navzájom cítia svoje emócie, niekedy dokonca aj úmysly, hoci to je oveľa ťažšie a trvá mnoho rokov, kým sa to naučia."

„Zvieratá?" zháčim sa.

„Hm. Každý altor má zviera, svojho faravara."

Ach. Okrídlené kone.

Oči sa mi rozšíria a rozhliadnem sa. Akoby sa za stromom mohol skrývať okrídlený kôň. „Kde je tvoj faravar?"

Žiadna odpoveď. Dobre.

„Prečo neviem rozpoznať, čo cítiš?" spýtam sa.

„Lebo to blokujem."

„Blokuješ?"

„Vytváram okolo svojej mysle štít. Má do nej prístup len moje zviera." Hodí na mňa ďalší letmý pohľad zboku. „Je to jedna z mnohých vecí, ktoré sa musíš naučiť."

„Čo sa ešte musím naučiť?" Posledných šesť rokov bolo plných strachu z neznáma. Získanie odpovedí takmer stojí za to, aby ma zajali. Takmer.

Odignoruje ma. Chumaj.

„Pôjdeme pešo až do Faraengardu?" opýtam sa cez zaťaté zuby, aby som zakryla, ako veľmi s tým v skutočnosti zápasím. Hlava mi pulzuje na mieste, ktorým som narazila do stromu, a žalúdok ma bolí od hladu. Každý krok mi spôsobuje vlnu bolesti v ruke. Predstava, že pôjdeme pešo odtiaľto až do Faraengardu, je neznesiteľná. „Nemáš koňa?" skúšam to znova.

Zdá sa však, že mi nechce odpovedať. Jeho tempo je menej intenzívne, ale stále je pre mňa ťažké udržať s ním krok. Nenávidím

ho. Odpovie mi zavrčaním, akoby ma počul. Istým spôsobom to asi zachytil.

Kráčame tak dlho, až sa mi mozog zahmlieva a zmysly otupujú. Nohy mám vyčerpané a začínam zakopávať o každý kamienok a konárik na ceste. Ryotova ruka na mojom ramene je jediné, čo ma drží na nohách. Zvýšené vnímanie všetkého okolo mňa slabne, až mi zostane len nejasný príkaz pokračovať v kladení jednej nohy pred druhú.

Keď prejde pár minút či možno hodín, náhle sa zastavíme. Zdvihnem pohľad a uvedomím si, že sme opustili les. Stojíme na malej čistine. Ryot uvoľní svoj stisk a pokračuje vpred. Hoci som pred pár sekundami nenávidela, že ma drží, bolo to očividne jediné, vďaka čomu som stála. Okamžite padám na kolená a potom na zem, tvárou do lístia.

Konečne. Zatvorím oči a túžim po úľave úplnej tmy, ale Ryot sa vráti.

„Nie-nie, rebelka," napomína ma. Jednou rukou ma chytí za krk a druhou mi pri ústach drží fľašu. „Ak omdlieš skôr, ako sa napiješ, budeš mimo niekoľko dní."

Stisnem pery, aby sa mi do úst nedostala ani kvapka.

V čeľusti mu od zlosti poskočí sval. „Keby som ťa chcel zabiť, bolo by oveľa efektívnejšie zlomiť ti väzy. Nepotrebujem použiť jed."

To je pravda. Ovoniam fľašu a zhlboka sa nadýchnem. Nie je to alkohol, ale ovocná vôňa je iná než všetko, čo som doteraz cítila – nie je to voda, nie je to víno ani káva. Je sladká a kyslastá. „Čo je to?" zamrmlem cez takmer zatvorené pery.

Jeho povzdych je hlboký a trpezlivý. „Laomai," odpovie jednoducho. „Obnoví ti energiu a pomôže ti vyliečiť sa."

Nikdy som o podobnom nápoji nepočula, ale napokon on je prvý Faraengardčan v mojom živote, ktorý nie je vojak. Je zároveň aj prvý altor, s ktorým som kedy prišla do kontaktu, takže to asi nie je prekvapivé. Otvorím ústa a napijem sa.

Chuť mi exploduje na jazyku a hneď viem, že je to presne to, čo moje telo potrebuje. Posadím sa, uchopím fľašu oboma rukami a vypijem ju na ex. Za dve minúty, počas ktorých ju vyprázdnim, sa pomaly zotavím. Moja energia sa rýchlo obnoví a hmla okolo môjho mozgu ustupuje. Postupne sa mi vracajú zmysly. Moje oči si zvykajú na tmu a namiesto nejasného obrysu proti svetlu mesiaca a hviezd rozoznám Ryotov výraz tváre. Na prvý pohľad je nahnevaný, ale pod zlosťou sa skrýva ešte niečo. Akoby ma… skúmal.

Spustím fľašu. Na jazyku ma najskôr páli *ďakujem*, no potom si uvedomím, že ma tento Lakov potomok vystopoval, zbil, oddelil od rodiny a pravdepodobne ma vedie na popravu alebo do väzenia. Vrazím mu fľašu do hrude.

Ticho na seba hľadíme a keďže neviem, ako blokovať svoje emócie, sústredím sa na to, aby som ho zasiahla všetkou zlosťou, ktorú v sebe mám. On sa zaškľabí, vezme fľašu, opatrne ju uzavrie a vráti do batoha. Potom sa bez varovania načiahne a napraví mi rameno, takže je späť v kĺbe.

Zasyčím a siahnem si na kĺb, ale bolesť už pomaly ustupuje. Je oveľa menej ostrá, skôr tupá.

„Malo by sa to zahojiť celkom rýchlo. Liečenie je jedna z našich silných stránok." Zdvihne obočie. „Dôrazne ti odporúčam, aby si sa nepokúšala utiecť. Ak mi budeš robiť príliš veľa problémov, môžem ti ho znova vykĺbiť, a spolu s ním aj druhé."

Nemienim ho poctiť odpoveďou. Namiesto toho zatvorím oči a začínam otvárať svoje zmysly, keďže som konečne ostražitejšia a neutápam sa viac v bolesti. Zvuky, vône a pocity sa vracajú. Nočný vzduch príjemne chladí moju pomliaždenú a popraskanú kožu. Vietor fúka cez listy a okolo pobehujú rôzne zvieratá a hmyz. Potom si všimnem zvláštnu vôňu. Zamračím sa a snažím sa prísť na to, čo to je, keď ma nahnevané odfrknutie koňa prinúti otvoriť oči dokorán. Zviera, ktoré na mňa hľadí, však nie je kôň. Alebo je to niečo viac než kôň.

Obrovský okrídlený kôň s hrudníkom ako sud stojí pár centimetrov od mojej tváre a z očí mu žiaria čierne plamene. Zdá sa, akoby sa vzduch menil s každým jeho nádychom. Faravar by prevyšoval aj najvyššieho bojového koňa; hlava vysokého muža by nedosiahla ani na jeho široký kohútik. To všetko sa však zdá byť bezvýznamné, keď roztiahne svoje mocné krídla na celú dĺžku čistiny. Zakrývajú nočnú oblohu, každé čierne pierko je dlhé ako mužská ruka. Keď zdvihne krídla, les stíchne. Keď krídla spustí, pohnú sa aj stromy.

Jediné faravary, ktoré som kedy videla, boli vyobrazené na štítoch, erboch alebo na maľbách, a hoci boli veľkolepé a krásne, absolútne zlyhali v zachytení ich strašnej energie a divokého, bojového postoja. Nie je to zviera chované na farmách alebo určené na ťahanie kočov. Je to beštia, ktorú bohovia stvorili na jediný účel – vojnu.

Už samotná veľkosť stačí na to, aby človeka zneistila. Sú to však najmä jeho oči, ktoré ma znepokojujú. Inteligencia, ktorá sa za nimi skrýva. V jeho pohľade sa zračí bystrá myseľ.

Keď na mňa pozerá, vôbec nežmurká, a ja mám zvláštny, mrazivý pocit, že ma skúma. Nielenže ma sleduje – *spoznáva ma*. Akoby videl priamo do tých mojich častí, ktoré nikomu neukazujem. Do častí, o ktorých ani neviem, že existujú.

Priblíži sa ku mne, s teplým dychom oňuchá moje vlasy… a fúkne mi do tváre, akoby ma už stihol posúdiť a výsledkom nie je príliš ohromený.

Krv v mojich žilách stuhne a naskočia mi zimomriavky. Faravar sa pohybuje s úmyselnou silou bytosti, ktorá vie, že ju nik nedokáže zastaviť. Prvý raz mi napadne, že bohovia môžu skutočne existovať.

Chcem cúvnuť, aby som si vytvorila aspoň malý odstup od zvieraťa, ktoré sa ma teraz dotýka nosom, ale nemá to zmysel. Pred takýmto tvorom niet úniku. Namiesto toho naňho taktiež civiem a zdvihnem bradu. Možno tu zomriem, ale aspoň odídem dôstojne.

Faravar udrží môj pohľad, jeho oči po čomsi pátrajú, potom znova zafuní a ustúpi. Potrasie hrivou a zašuchoce krídlami, následne

si ich úhľadne zloží k bokom. Ticho zdvihne hlavu a upriami pozornosť na Ryota. Ich pohľady sa stretnú. V tichu medzi nimi je niečo zvláštne – výmena, ktorú nepočujem, rozhovor bez slov. Okamih sa predlžuje, až kým sa Ryot konečne neobráti ku mne.

„Do Faraengardu nepôjdeme pešo," oznámi mi. „Pôjdeme na ňom."

Nikdy som nesedela ani na koni a on chce, aby som jazdila na tejto obrovskej lietajúcej vojnovej beštii?

„To si robíš srandu."

„Nezvyknem žartovať," odpovie a vytiahne ma na nohy. „Nepribližuj sa k Einarrovi sama. Je to nevrlý bastard."

Einarr si odfrkne, akoby chcel povedať: *Ty máš čo hovoriť.*

Urobím jeden opatrný krok späť, ale narazím do Ryotovej hrude. Rozhodnem sa, že zviera je desivejšie než on. Len o trochu.

„Môže mať toľko priestoru, koľko potrebuje," zamrmlem. Einarr sa akoby zasmeje a potom otočí hlavu, aby pozrel na Ryota. Obaja na seba znova intenzívne hľadia celú minútu, možno aj dlhšie. Einarr prikývne a potom zaerdží, akoby odpovedal na otázku.

Ryot pustí moje rameno.

„Predstavovanie sa skončilo. Zober si svoje zbrane. Je čas na tvoju prvú jazdu."

Faravary prekročili hranice tohto sveta
nie kvôli ľuďom, ale kvôli vojne.
Tam, kde lieta faravar, sa chveje tma.

Piesne neba a tieňa, zaznamenané
na začiatku Večných vojen, presný dátum
neznámy

6

Alden zvykol lietajúce tvory obdivovať. Niekedy prestal pracovať – či už nosil vodu, oral, sial alebo mlátil žito – a hľadel na oblohu, keď nad ním preletel kŕdeľ vtákov alebo vo vánku tancoval motýľ. Pre Aldena bolo lietanie symbolom slobody.

Čo by dal za to, aby tu teraz sedel na faravarovi, mýtickej a legendárnej bytosti, ktorá sa chystá vzlietnuť k nebu. Smútok sa mi usadí hlboko v hrudi. Ryot odtrhne pohľad od miesta, kde pripravuje malý balík zásob. Spýtavo zdvihne obočie, ale ja ho odignorujem a odmietnem mu pozrieť do očí. Aj keď si pravdepodobne myslí niečo iné, nemá právo ma poznať. Ani trochu. Nemá právo na moju minulosť, prítomnosť a ani na moju budúcnosť. Možno vycíti môj smútok, ale viac mu o ňom neprezradím.

Otočí sa späť k batohu. Rýchlo a efektívne si ho pripne na chrbát a potom k nemu pripevní aj moju kosu. Je zaujímavé, že ich nenaloží na mohutného faravara, aj keď Einarr predsa nie je ťažné zviera. Nemá ani sedlo či opraty.

„Ako sa ho budeme držať?“ Obrátim sa späť k Ryotovi a jeho posmešný úškrn ma nahnevá. Zovriem ruky v päste a on rýchlo sklopí zrak, keď zachytí ten pohyb. Jeho úsmev sa len rozšíri. Snažím sa uvoľniť každý sval v tele. Moja frustrácia ho až príliš teší.

Ignoruje otázku a kývne hlavou smerom k beštii. „Tak nech to už máme za sebou."

„Kde presne mám sedieť?"

Na tvári sa mu rozleje číre pobavenie a vybuchne do smiechu. Snažím sa nezavrčať.

„V mojom lone, rebelka. Budeš sedieť v mojom lone," konečne odpovie na moju otázku. Jeho oči žiaria, akoby čakal, že sa budem brániť, a navyše sa na to aj teší. Budem sedieť v jeho lone bez slova, len aby som mu dokázala, že sa mýli. No, a taktiež preto, lebo nemám potuchy, ako sa na koni jazdí, nieto ešte lieta.

Otočím sa, až stojím takmer čelom k Einarrovi. Cítim perverzné uspokojenie, keď si všimnem, ako Ryot prekvapene zdvihne obočie. Čakám, kým nasadne na Einarra. Zaujíma ma, ako to urobí. Ale on naňho len… naskočí, úplne bez námahy. Som si istá, že je to pohyb, ktorý urobil už veľakrát, no Einarr aj tak zaerdží a trasúc krídlami uskočí nabok, keď sa snaží prispôsobiť Ryotovej váhe na svojom chrbte. Zem sa mi pod nohami trasie od dupania Einarrových kopýt a jemné mávanie jeho krídel okolo nás rozvíri prach. Stromy sa kolíšu a ohýbajú sa pod silou toho vetra.

Nemôžem sa pohnúť – stojím ako prikovaná a zo strachu sa mi trasú nohy. Keď sme s Aldenom snívali o lietaní, na túto časť sme vždy zabudli. Nezohľadnili sme, že ľudia na to nie sú stvorení, že naše nohy nie sú uspôsobené na to, aby opustili zem. Na lietaní je niečo nadprirodzené, niečo zásadne neľudské. Paralyzuje ma to. Je mi nevoľno.

Zabudnem dýchať.

Ryot poženie Einarra dopredu, až mi jeho čierne kožené čižmy vyplnia celé zorné pole.

Nedokážem to.

Zdvihnem pohľad na Ryota a očakávam ten istý posmešný pohľad, aký mi venoval celý večer. Namiesto toho však v jeho očiach vidím hlboké porozumenie. Otvorí mi svoju dušu. Cítim jeho emócie,

ktoré takmer zrkadlia tie moje. Paralyzujúci strach. Nervozita, ktorá mi lomcuje telom. Obava z neznámeho. Ohromujúca neschopnosť. Okrem toho však z neho sálajú aj iné emócie, a keď ich pocítim, spoznám v nich seba. Očakávanie. Vzrušenie. Opojenie adrenalínom.

„Tak som sa cítil pred prvou jazdou," vysvetlí. Oči sa mi rozšíria, keď si uvedomím, čo urobil. Podelil sa so mnou o svoje emócie z *minulosti*.

Preruší spojenie a vo mne spoločne s vlastnými emóciami zostanú aj zvyšky tých jeho. Potom mi podá ruku a ja sklopím pohľad. Na jeho dlani sú cikcakovité jazvy. Niektoré sú biele a vyblednuté časom. Iné sú oveľa novšie, takmer čerstvé. Načiahnem sa a zovriem jeho ruku. Nové jazvy sú pod mojou dlaňou drsné.

Zdvihnem oči späť k nemu a jeho pery sa pomaly zvlnia do prvého skutočného úsmevu – bez posmechu, bez úškľabku. Len čistá, úprimná spokojnosť, akoby mal radosť z toho, že to celé prežíva spoločne so mnou. A vtedy si uvedomím, že je krásny. Nie ako Alden. Nie je pekný ako východ slnka. Je príťažlivý a magnetický ako hviezdy.

Potom sa pohne. V jednej chvíli stojím pevne na zemi a v nasledujúcej si ma pritiahne do lona. To je všetko, čo Einarr potrebuje: okamžite sa rozbehne a my vyletíme z malej čistiny. Svet sa divoko otáča, keď letíme takmer vo vertikálnej polohe a len tesne minieme vrcholky stromov.

Žalúdok sa mi zdvihne a zadržím dych, keď sa zem od nás vzdiali. Som obklopená Ryotovým telom. Chrbtom sa opieram o jeho pevnú hruď, jeho stehná sú mojím sedadlom a jeho ruky ma objímajú, keď ponad moje brucho drží Einarrovu hrivu. Je to podivne upokojujúce, ale nestačí to na to, aby som sa cítila bezpečne. Aj ja zovriem v spotených dlaniach Einarrovu hrivu.

V priebehu pár sekúnd vyletíme nad koruny stromov Plačúceho lesa. Einarrove veľké krídla mávajú vzduchom s nemilosrdnou gráciou, každý úder cítim v chrbtici aj žalúdku. Mesiac sa odráža od

jeho peria. Zadržím dych – napoly výkrik, napoly smiech – a pevnejšie sa chytím jeho hrivy. Zatvorím oči pred náporom, potom ich otvorím dokorán, akoby mi Alden zašepkal do ucha, nech to beriem ako výzvu.

Je noc a mesiac vrhá na krajinu slabé strieborné svetlo. Na východe je Selencia, krajina, kde som sa narodila. Je prevažne kopcovitá a poľnohospodárska, pretkaná riekami, ktoré odrážajú mesačný svit v prerušovaných líniách. Je to moja vlasť, ale zároveň aj nie je. Selencia patrí Faraengardu. Získali ju už dávno.

Odvrátim pohľad od Selencie, od ciest, po ktorých som kedysi chodila bosá, od známych dedín. Otočím sa na západ.

Čelom k Faraengardu. Ešte nie je viditeľný, ale s každým mávnutím Einarrových krídel sa približuje. Faraengard je kráľovstvo, ktoré vládne silou. Jeho mestá sú postavené z kameňa a spravované železnou rukou. Aspoň to nám hovorili chlapci, ktorí prežili v baniach.

Na juhu je ďalšie kráľovstvo, kde je teplo a nikdy neprší. Nikdy som tam nebola a nepamätám si, ako sa volá. Viem len to, že keď vietor fúka z juhu, je suchý.

Na severe nie je nič, iba ľad a nekonečná zima. Počula som príbehy o ľuďoch, ktorí žijú pod ľadom, ale boli to len rozprávky.

To všetko – vlniace sa kopce Selencie, zubaté útesy Faraengardu, horúci juh a zamrznutý sever – tvorí Aesgroth, kontinent sužovaný démonmi, ktorý je preto neustále na pokraji zničenia.

A práve teraz nad ním letím.

Môj chrbát je pritisnutý k Ryotovej hrudi – nie je medzi nami žiadny priestor –, ale on sa nakloní ešte viac dopredu, až ma takmer spáli svojím teplom. Jeho ústa sa dotknú môjho ucha.

Zachvejem sa, ale nemá to nič so strachom.

V žiadnom prípade. Nie. Absolútne nie. Nemôže ma priťahovať môj únosca. To by bolo šialenstvo. Snažím sa od neho odsunúť, ale nemám kam.

„Pozri sa hore," zašepká Ryot.

Odtrhnem pohľad od rýchlo sa vzďaľujúcej zeme, keď Einarr stúpa ešte vyššie, a dych mi vyrazí niečo iné ako bolesť, strach či úzkosť. Je to čistá úcta k nekonečnosti neba. Hviezdy sú neskonalo jasné. Lesknú sa a žiaria spôsobom, aký som si nikdy nedokázala predstaviť.

Prvý raz za niekoľko mesiacov ma nezavalí lavína pocitov. V tomto éterickom priestore medzi ríšou bohov a ľudským obydlím vládne chlácholivé ticho. Jediný zvuk – pravidelné mávanie Einarrových krídel vo vetre – ma upokojuje. Tak to má byť. Svieži vzduch je príjemný a čistý a jeho chlad pôsobí ako balzam na moju boľavú a popraskanú kožu.

Napriek Aldenovým predstavám mi lietanie neprináša pocit slobody. Aj tu, v tomto neopísateľnom priestore, kde sú mojimi susedmi mraky, hviezdy a vietor, som len väzňom; na to nemôžem zabudnúť. V jednom však mal Alden pravdu. Lietanie prináša pokoj. Je to lepšie než čokoľvek, čo by ste mohli nájsť v chráme zasvätenom bohyni Rene. O tom nepochybujem.

Ryot sa za mnou dunivo zasmeje.

„Nie je to až také zlé, však?“ spýta sa.

Nie je to až také zlé? Je to neopísateľné.

Spokojne si vychutnávam to, o čom viem, že je len prchavý pocit. Všetko ostatné nechávam za sebou a zvyšok letu si vychutnávam krásnu žiaru hviezd. Ryot nepovie ani slovo, aj keď hviezdy a tma začnú blednúť a nahradia ich žiarivé oranžové a žlté odtiene vychádzajúceho slnka. Užívam si pocit ukradnutého pokoja. Až kým nepreletíme cez mraky a nezbadám, že sa krajina úplne zmenila.

Samozrejme, že som počula príbehy o horách a oceáne. Boli opísané jednoduchými slovami. Hory sú ako vysoké kopce, hovoria tí, ktorí cestovali do Edessy, ale predstavte si, že tie kopce siahajú až k oblohe. Oceán vraj vonia soľou a je taký obrovský, že človek nedovidí na jeho koniec.

Teraz už viem, prečo bolo pre nich také ťažké opísať to Selencijčanom, ktorých jedinými referenčnými bodmi boli vlniace sa kopce